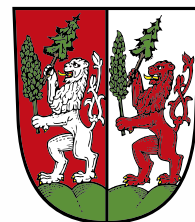

Bělohradské listy

Vydáno 23. 8. 2019 • Ročník XVIII • Cena 16 Kč

4 / 2019

Objektivem Bělohradských listů

Nedávno jsme seděli a vzpomínali na staré časy. Tak nějak se to nabízelo, neboť jsme se po dlouhé době sešli – a to v hojném počtu - před hospodou v Hřidelci. Hasiči uspořádali „sousedské posezení“ s grilováním. Posezení plynule navazovalo na tradiční čištění místní požární nádrže a zároveň koupaliště „Paloučka“, při němž se sejde většina vesnice, vypustí se zelenající voda a vydrhnou pís-kovcové kvádry nádrže. Podobné akce vesnici logicky stmelují, nikdy na nich nechybí občerstvení (ať už ho zajistí kdokoli) ani legrace.

Grilování se vydařilo. Maso chutnalo úžasně, k dobré náladě přispěla i živá hudba. Zpívalo se a nakonec i tančilo. Staří, mladí i úplně malé děti. Bylo to opravdu jako za „starých dobrých časů“. Strejdu Bohouše Kulháňka (dej mu Pánbu nebe) s heligonkou vystřídal Milan Stoupa s kytarou a foukací harmonikou, a dokázal vytvořit stejně dobrou atmosféru - ke kříšení minulosti jako vy-šitou. A tak jsme míchali staré legrační historky, schopné i dnes vyvolat záchvaty smíchu, s nos-talgickými vzpomínkami na přátele, kteří nás už opustili a kteří nám citelně chybí. Hořkosladké vzpomínání.

Rámec sousedského povídání to přerostlo ve chvíli, kdy kamarádka začala vyprávět o letošní dovolené. V rámci poznávání trochu jiné Evropy se vydali na Podkarpatskou Rus - nejen ve stopách Nikoly Šuhaje loupežníka. Dnes už to samozřejmě není Podkarpatská Rus, ale Zakarpatská oblast a patří Ukrajině. Příroda nádherná, životní podmínky, zvláště na venkově, jak to říci kulantně - od-lišné. Hodně odlišné. Někde byl střet s realitou spíš jako rána mezi oči.

„Teprve tam jsem si uvědomila, jak dobře se nám tady žije,“ řekla kamarádka. „Jak rychle jsme zapomněli na nedostatek a vůbec si nevážíme svobody, protože ji považujeme za samozřejmost.“ Na závěr pak přidala popis celní prohlídky, při níž měla pocit, že je hledaný zločinec.

Všichni si v tu chvíli vzpomněli na časy „totáče“, kdy jsme si před celníky připadali stejně. Ukrývat se muselo všechno. Valuty, jejichž nákup byl silně omezen, se pašovaly ve spodním prádle, hygienických potřebách, cigaretách, dokonce i v řízku nebo plněné paprice. A pak se v předinfark-tovém stavu čekalo, jestli je celníci objeví. Jak ponižující.

Historiky z celnic následovaly jedna za druhou. Nechyběla ani ta, jak si děvčata v socialistic-kém Německu koupila vytožené kozačky, jaké se tady neprodávaly. Staré boty slečny pro jistotu vyhodily, aby nevzbudily pozornost celníků. Vzbudily ji stejně, celníci dobře věděli, co Češi pašují, a nové boty poznali okamžitě. Protože děvčata neměla na zaplacení astronomického cla, boty jim sebrali a slečny jely domů v ponožkách. Já si vzpomněla, jak jsem na hranicích musela hájit snubní prsten, který mi chtěli sebrat (omšely po dlouhých letech nošení), protože jsem ho zapomněla zapsat do celního prohlášení.

Ale žádná z těch historek nebyla tak stísnující, jako poslední věty, kterými se vyprávění o poměrech na Ukrajině uzavřelo: „Setkali jsme se tam s rodinou, které povolili vystěhování. Všem, až na šestnáctiletého syna. Ten musel zůstat, protože to je budoucí voják.“

Zamrazilo mě.

Všichni občas nadáváme na současnost. Jak by ne, vždyť většina zpráv přinášovaných médií působí negativ-ně. Ty pozitivní by zřejmě byly nudné. I proto není na škodu si občas zavzpomínat na staré časy. Na to dob-ré – i na to ostatní.

Jen tak pro jistotu.

Hana Marie Körnerová

BĚLOHRADSKÉ LISTY - Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno: MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Pavel Šulc

Tenisové ohlédnutí

Včelaři slaví 90 let

...a kde to je ten Bělohrad?

Charlotte Velichová

Další číslo vyjde: 25. 10. 2019

Fotografie na obálce:

- 01 Podkrkonošský maraton
Jaroslav Voves
- 24 Krtek na Pardoubku
Alena Pumprová

Zeptali jsme se za vás

Koncem července otevřela firma DEPRAG CZ a.s. novou halu. Co v této hale bude a jak otevření proběhlo?

Jedná se o novou halu o rozměrech cca 2400 m², která byla slavnostně otevřena 25. července 2019 za účasti významných osobností včetně majitelů firmy DEPRAG CZ a.s., hejtmána Královéhradeckého kraje a starosty města.

V hale je umístěna recepce, předváděcí místnost šroubovací techniky a automatizace, kanceláře konstruktérů, servis a kalibrace, logistické centrum, montáž a kontrola pneumatického nářadí atd. Výstavbou haly došlo k centralizaci logisticko – výrobních prostor. Velký důraz je v nové hale věnován konstrukci a rozvoji automatizace. Firma hradila celou investici, která umožní další dynamický rozvoj společnosti, ze svých prostředků a výstavba haly trvala 11 měsíců.

Vlastní slavnostní otevření proběhlo společně se zahradní slavností pro zaměstnance firmy. Hosté i zaměstnanci měli možnost prohlédnout si celou halu, s krátkými proslovy vystoupili ředitel a majitelé firmy, hejtmán Královéhradeckého kraje a starosta města, kteří také přestříhli pásku a halu tak slavnostně otevřeli.

*Ing. Jiří Kotyška, ředitel DEPRAG CZ a.s.,
foto: Jičínský deník*

Jak letos proběhlo rozloučení s předškoláky v mateřské škole a jak zahájí nový školní rok?

V letošním roce jsme se rozhodli pro rozloučení s našimi předškoláky v lázních, které tu již několik let nebylo. Celé odpoledne bylo věnováno jen našim předškolákům, s kterými jsme se slavnostně rozloučili a společně si tak užili významnou chvíli. Rozloučení se mohli zúčastnit známí, příbuzní i široká veřejnost. Za podpory Spolku rodičů a přátel Bělohradské mateřské školy děti dostaly na památku tkané polštářky, medaile, šerpy a knížky s věnováním.

V rámci spolupráce se základní školou, která chystá slavnostní přivítání prvňáčků, jsme se domluvili, že se děti na začátku školního roku sejdou u Fričova muzea, odkud půjdou v doprovodu žáků ZŠ na slavnostní zahájení.

I u nás v mateřské škole je první den velice důležitý, paní učitelky ve třídách připravují přivítání a zahájení pro nově příchozí děti.

Věřím, že se budoucím prvňáčkům bude ve škole líbit a že se k nám do mateřské školy budou rádi vracet, alespoň při vzájemných návštěvách, které na podzim připravujeme.

Eliška Sekotová, ředitelka Bělohradské mateřské školy, foto: Ladislav Stuchlík

Starosta odpovídá

Je mně smutno z toho, když vidím, jak schnou aleje a další stromy, které jste v poslední době vysadili ve městě a podél některých cest.

Bohužel rozsáhlou výsadbu alejí a revitalizaci zeleně ve městě jsme provedli v posledních extrémně suchých letech a schnou jak tyto nově vysazené stromky, tak další stromy různého stáří. Nové stromy jsme vloni zalévali, a to jak naše technické služby, tak hasiči z Lázní Bělohradu a Horní Nové Vsi. Také letos stromy zalévají pracovníci technických služeb (denně zalévá neustále jedna multikára) a také hasiči z Lázní Bělohradu. Možná vysvětlím, které stromy jsme v poslední době vysadili a za jakých podmínek:

V celém městě od Horní Nové Vsi po Dolní Novou Ves podél toku Javorky jsme s pomocí dotace ze Státního fondu životního prostředí ve výši 60 % vysadili v roce 2018 stromy a keře. Šlo o projekt „Revitalizace veřejné zeleně ve městě Lázně Bělohrad“. Jejich údržbu včetně závlivky zajišťuje po dobu 3 let (do konce roku 2020) firma, která vyhrála výběrové řízení na tuto výsadbu. Přesto, že se závlivkou pomáhá i město, schnou především břízy v parku v Prostřední Nové Vsi a habry u kontejnerového stání u firmy Donap v Dolní Nové Vsi. Jinak jsou stromy v pořádku.

S pomocí dotací od Ministerstva zemědělství ČR ve výši 100 % jsme na podzim 2016 vysadili aleje podél komunikací v Horní Nové Vsi od fotbalového hřiště ke hřbitovu a podél komunikací kolem Nového Dvora u Byšiček. Na podzim 2017 pak opět s dotací z Ministerstva zemědělství ve výši 90 % alej v Dolní Nové Vsi podél komunikace na Hrádek. U Nového Dvora jsou stromy v pořádku (kromě několika vandaly zlomených stromků), v Horní Nové Vsi několik stromků uschlo, ale aleje jsou jinak také celkem v pořádku. Nejhůře je na tom alej na Hrádek, obzvláště ve spodní části pod tratí. Zde je nejvíce uschlých stromků (doubků), kterým

neprospěla blízkost ke komunikaci a pokládka asfaltového koberce na komunikaci. Jednáme zde s firmou, která vyhrála výběrové řízení, o náhradní výsadbě a současně s a.s. ZEPO o možnostech výsadby aleje dále od komunikace. Alej v nejbližší době obnovíme.

Před rekonstrukcí silnice od železničního přejezdu na Jičín, která je v majetku Královéhradeckého kraje, jsme bezúplatně převedli pozemky pod touto komunikací a kolem ní kraji, protože jinak by kraj rekonstrukci neprovedl. V průběhu rekonstrukce byly zároveň na základě posudku odborníků vykáceny některé lípy v Kotykově aleji, další byly odborně ošetřeny a současně byla za finanční spoluúčasti kraje a města vysazena nová lipová alej dále od silnice v patě úbočí. Její údržbu včetně závlivky má provádět krajem zřízená organizace Údržba silnic Královéhradeckého kraje. Vloni pomáhali se závlivkou aleje také hasiči z Horní Nové Vsi, přesto mnoho lip především jižně od silnice uschlo. Letos jsme upozorňovali Údržbu silnic KHK na schnutí lip, dle jejich vyjádření jednají s firmou, která lípy vysazovala, a věc řeší. Letos znovu pomáhají se závlivkou této aleje i bělohradští hasiči, ale stav lip je hodně špatný.

Ve městě uschlo několik stromů i na jiných místech (jeřáby podél silnice na Brtev, které nahradíme ořešáky, několik ovocných stromů podél „Kočárové cesty“ mezi Bažantnicí a Bulicí, které také průběžně nahrazujeme novými stromky atd.), mnoho stromů jsme museli, a ještě budeme muset vykácet z důvodu napadení kůrovcem a jinými brouky (zámecký park, sídliště a další místa). Zatím jsou v pořádku ovocné stromky, které jsme vysázeli na stránkách kolem kostela na Byšičkách.

Z důvodu zkvalitnění a zefektivnění závlivky stromů jsme se rozhodli zakoupit speciální vaky na zalévání stromů a v nejbližší době je chceme začít využívat.

Špatná situace je i v městských lesích (město vlastní cca 100 ha lesů), kde bylo mnoho stromů napadeno kůrovcem, postupně je těžší, ale je problém je prodat za solidní cenu.

Lázně prý zvažují zákaz vstupu veřejnosti do Bažantnice. Mohou vůbec zakázat lidem, aby se šli projít do parku?

Převážná část Bažantnice skutečně patří místním lázním. V katastru nemovitostí je zřízeno na pozemky Bažantnice věcné břemeno, které zní „bezplatné právo volného pohybu veřejnosti na parcelách a právo města Lázně Bělohrad pořádat na těchto pozemcích veřejné akce“. Takže vstup do parku Bažantnice nelze zakázat. Nedomnívám se ani, že by vedení lázní o zakazu vstupu veřejnosti do parku Bažantnice uvažovalo.

Pavel Šubr; foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Další zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo **19. června 2019** v kulturním sále hotelu Grand. Po zprávách kontrolního a finančního výboru a zprávě z jednání rady města zastupitelé schválili odkup pozemku p.p.č. 272/8 v k.ú. Dolní Nová Ves pro výstavbu chodníku, závěrečný účet a účetní závěrku města Lázně Bělohrad za rok 2018, dotaci z rozpočtu města pro FS Hořeňák a Hořeňáček na úhradu nákladů spojených s účastí na MFF v Portugalsku a poskytnutí finančního příspěvku do veřejné sbírky za účelem pomoci rodině místostarosty obce Dražůvek, který byl zastřelen při plnění úředních povinností. Naopak neschválili zrušení předkupního práva na p.p.č. 4/35 v k.ú. Prostřední Nová Ves a rámcovou smlouvu o obchodování na finančním trhu s Českou spořitelnou, a.s. a vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 4, 5 a 6/2018 schválená radou města a zprávu o průběhu investičních akcí. V závěru jednání zastupitelé diskutovali o možnosti převodu majetku Královéhradeckého kraje (areálu Kotykova mlýna a malé tělocvičny na Jiráskově nábřeží) do majetku města.

Pavel Šubr

Daniel Polman na trati závodu

Lukáš Kunt na čele vedoucí skupiny

Daniel Polman

Brtevské XC a Dan Polman

Již potřetí se ve středu 31. července uskutečnil ve vesničce Brtev a v Hůře závod cross country horských kol „Brtevské XC“, který byl stejně jako před rokem zařazen do seriálu Cyklo Point Cup. Vítězství v závodě obhajoval populární Novopacák **Daniel Polman**, který letos v červnu pobláznil celou republiku svou účastí na nejtěžším silničním cyklistickém závodě na světě Race Across America (RAAM).

RAAM se jede ze západního pobřeží USA (Kalifornie) na východní (Maryland), je dlouhý 5 000 km a limit na jeho zvládnutí je 12 dnů. Daniel Polman se na RAAM tvrdě připravoval, ale 7 týdnů před jeho startem si při pádu v jednom závodě na čtyřikrát zlomil klíční kost, podrobil se náročné operaci, musel výrazně omezit trénink a pesimisté tvrdili, že závod nezvládne.

Dan Polman ale sledován příznivci cyklistiky z celé České republiky (a nejen jimi) ujel tento závod za 10 dní, 19 hodin a 47 minut, dojel na celkovém 7. místě a v kategorii 40 až 50 let na místě 4. Na trati, která vede přes tři pouště s teplotami až 50°C, přes tři horská sedla s výškou 3 000 metrů, kde naopak teploty klesají k nule, a přes nekonečné větrné pláně ujel v průměru denně 460 kilometrů a spal většinou méně než 2 hodiny. Do své sbírky úspěchů (např. výkonem 911,68 km z roku 2016 drží český rekord v cyklistické 24hodinovce, v roce 2017 skončil ve své kategorii 3. na MS v ultracyklistice Glocknerman na 1 000 km s převýšením 17 000 metrů, v roce 2018 vyhrál kategorii v závodě Ultracycling Dolomita na 675 km s převýšením 16 000 metrů a dokončil nejtěžší evropský závod ze světové ultramaratónské série Race Around Austria na 2 200 km s převýšením 30 000 metrů) tak připojil zřejmě zatím ten největší.

Novinář, spisovatel, cyklista a alpinista Daniel Polman (toto o něm píše Wikipedie) v letošním Brtevském XC sice své loňské vítězství v hlavní kategorii neobhájil, když dojel celkově 5., ale dominoval v kate-

gorii nad 40 let. V cíli potom trpělivě odpovídal na dotazy svých kolegů závodníků a přítomných diváků. Treba:

Dane, nenapišeš o své účasti na RAAM knihu?

Určitě by zajímala spoustu lidí.

Knihu jsem začal psát už vloni v listopadu, kdy jsem zahájil přípravu na závod. Poslední týdny před startem byly ale i z důvodu zranění hektické a vlastní závod mně tak nějak splývá. V jeho průběhu jsme ale natáčeli videa, tak se jimi teď probírám a vše si rovnám v hlavě. Věřím, že knihu zvládnou dopsat a byl bych rád, kdyby vyšla letos v listopadu.

Úspěšně absolvovat RAAM je asi nejvíce, čeho může člověk ve světě silniční ultracyklistiky dosáhnout. Máš ještě motivaci startovat na ultracyklistických závodech?

Myslel jsem si, že RAAM bude mým vrcholem. Vlastní závod, obrovský zájem a ohlasy fanoušků a neskutečné přivítání na náměstí v Nové Pace mě ale doslova nabily, a tak začínám přemýšlet, co dál. Víím, že existuje ještě delší závod v Rusku Vladivostok – Moskva. Je dlouhý 9 000 km a jede se zhruba podél Transsibiřské magistrály. Na rozdíl od RAAM se jedou asi 400 km dlouhé etapy a pak se normálně spí a druhý den se jede další etapa. Takže teď si říkám „nikdy neříkej nikdy“ a přemýšlím...

Jak jsi zvládl přechod z dlouhého silničního cyklomaratonu na dnešní hodinový závod cross country horských kol?

Závod v Brtvi a Hůře je fantastický, nádherné tratě a překrásná příroda. Díky za něj Martinu Šubrovi. Poté, co jsem v poslední době jezdil hlavně na silničce, jsem si tento závod na horském kole doslova užíval a jsem z něho nadšen.

Celkovým vítězem Brtevského XC, na němž startovalo více než 40 závodníků, se stal jičínský biker **Lukáš Kunt**, který zhruba v polovině závodu odjel svým soupeřům a zvítězil s výrazným náskokem. V cíli říkal: „Startoval jsem zde poprvé, protože vloni jsem měl cestou z Jičína sem do Brtve závadu na kole a nemohl jsem závodit. Letos se mně závod moc líbil, splnil to, co jsem o něm slyšel. Tratě jsou nádherné a prostředí rovněž.“ Druhé místo obsadil Vít Řehák a třetí Sebastian Vlček, mezi ženami zvítězila Karolína Bergerová.

Pavel Šubr, foto: Jaroslav Voves

Stoupání k „Palině“

Pavel Šulc

ZEMĚ MÁ

Pod tímto názvem proběhla v Oblastní galerii v Liberci výstava výběru z celoživotní tvorby malíře Pavla Šulce (1932-1991). Její součástí byl vzpomínkový večer, kterého se zúčastnila řada jeho přátel, kolegů, žáků i členů rodiny.

Proč o tom píšeme v Bělohradských listech? Je to prosté. Pavel Šulc se v našem městě 4. srpna 1932 narodil. Jméno Šulc nebylo v Bělohradě neznámé.

Začneme od dědečka malíře Pavla Šulce podle vzpomínek Pavlova bratrance Radovana Žaby: *V Bělohradě jsme se scházeli vždy o prázdninách od útulných dětských let, pak přes těžkou dobu Protektorátu a dále každé léto až do našich maturit. Když náš dědeček, zámecký zahradník, odešel do penze, postavil si malý domek ve čtvrti Na lepším v Barákové ulici.*

Když nám bylo asi osm až devět let, chodili jsme na výlety do přírody, do Lán, na Hřidelec, do Újezda, na Vřesník, Hůru, na Pardoubek. Často jsme šli s kytarou, Pavel na ni uměl dobře hrát, také jsme hráli divadlo a zkoušeli malovat nebo vyřezávat figuríny, obličejů a tady se už projevoval Pavlův tvůrčí talent, který pak narůstal.

Nutno předeslat, že u rodičů v Bělohradě trávil pravidelně dva letní měsíce otec Pavla učitel Antonín s manželkou, veliký přítel a milovník Bělohradu, takže prázdninový měsíc narození syna Pavla určil vlastně jeho rodiště.

Přejdeme k Pavlovi otci. Antonín Šulc maturoval na učitelském ústavu v Hradci Králové v roce 1926 a poté působil na několika českých školách na severu Čech, nakonec od roku 1929 až do obsazení pohraničí v roce 1938 v Rybníšti na Českolipsku. Jako přední pracovník české menšiny byl po nacistickém záboru krátce vězněn, pak propuštěn, prochází několika školami na Poděbradsku, aby nakonec skončil v Pečkách. Po osvobození přichází do Liberce, zde zakládá záchytný domov pro sirotky a děti postižené válkou, pozdější Dětský diagnostický ústav, kde byl jeho ředitelem až do roku 1984. Jako ředitel i jako člověk se těšil velké autoritě u českých i zahraničních kolegů.

Vraťme se k jeho synovi, malíři Pavlu Šulcovi. Po maturitě na gymnáziu v Liberci vystudoval Pedagogickou fakultu v Praze u profesorů Cyrila Boudy, Karla Lidického a Martina Salcmana. Vrací se do Liberce a působí pět let na základních školách. Na toto období nevzpomíná zrovna s radostí. Od roku 1961 plných třicet let působil na lidové škole umění, jak uvidíme dále.

Otevřeme znovu vzpomínky Radka Žaby: *Když už byl starší, odjížděl na kole s malířským náčiním do přírody kolem Bělohradu spolu se známým malířem. To byla doba, kdy ho malování opravdu chytlo a to právě tady v Bělohradě.*

Ten známý malíř byl s největší pravděpodobností Karel Dlabola, který také jezdil na kole na malířské výpravě do okolí.

Bratranec Žaba pokračuje: *Přišla chvíle, kdy náš dědeček pro nemoc odešel bydlet k synovi do Liberce, domek Na lepším byl prodán a už nebylo kam jezdit.*

Pavel byl klidný, spíše tichý, někdy až uzavřený do sebe, ale chytrý a pilný student. Učil se šermu, jezdil na koni, měl kamarády, ale nikdy nevyhledával bujarou společnost. V šedesátých letech na něho dolehlo těžké období, měl povolen jen poloviční úvazek na lidové škole umění, nesměl si přivydělat, jen přes známé, kteří zákaz neměli. Později jsme spolu zpracovali studii na výstavbu smuteční síně pro Lázně Bělohrad, kde Pavel navrhl její interiér. Ovšem k realizaci nedošlo...

Ve vlastní tvorbě přešel Šulc od portrétů k abstraktní krajině s civilizačními prvky silnic a mostů. Motivy hledal hlavně na Českolipsku, známému mu z raného dětství, ale i na Litoměřicku a Mostecku. Ovšem krajina obecně mu byla pouze podnětem, zdrojem inspirace pro citové vyjádření a může nás těšit, že k prvotnímu probuzení jeho touhy vidět a malovat došlo právě v našem krásném bělohradském okolí.

Jiří Vacek, foto: archiv

TENISOVÉ OHLÉDNUTÍ

Ano. Příští rok bude mít tenis v naší Bažantnici pětadevadesát. Dnes, kdy tomuto bílému sportu, co se hraje v bílém pouze ve Wimbledonu, kralují v bělohradské Bažantnici sestry Lamiovy, vnuci Vládi Záveského - Radek a Vláďa Machkovi, Petrové od Štraitů, Martin a Jakub Matoušovi, trenéři Martin Menčík, Libor Kindl, Jiří Kučera a řada dalších.

Tenis v Bažantnici na šesti kurtech a v zimní hale docela frčí. A k té blížíci se pětadevadesátce přišli k tenisové klubovně zavzpomínat nejstarší hráči – JIŘÍ VACEK a ZDENĚK FRIEDRICH.

STREJDA AKADEMICKÝ MALÍŘ

Akademický malíř Karel Dlabola, můj strýc, byl u mého tenisu. On nás trénoval, on nás vedl. Nesměli jsme trénovat servisy a hrát utkání, jenom pořád pilovat údery. Taky jsem to proto nikam tenisově nedotáhl. Točili jsme se na kurtě, celá strejdova rodina. On, teta, Karel s Marcelou, já, někdy i Ivan Zeman. Hráči čekající na kurt lomili rukama a doufali, že to naše trénování brzo skončí... Strejda byl solidní, pečlivý tenista, žádný přední hráč a chodil v Praze hrát na Klamovku s legendárním Josefem Síbou.

MÁTI A NEDĚLNÍ KONCERTY V BAŽANTNICI

V neděli odpoledne se hrály většinou debly. Záveský, Dejl, Friedrich, Ivanski, Lejdar, Jirka Lelek a další borci. Moji máti trápilo, že já nepatřím mezi tyhle nedělní deblisty. Diváci seděli kolem kurtu na krásně žlutých lavičkách, vyhrávala dechovka. Jednou na mě debl přeci jenom vyšel. Pár kvalitních hráčů nepřišlo a já nastoupil. Máti zářily oči štěstím.

PETR KOLÁČEK

Pěťa Koláček, co se tenisově dostal z Bažantnice nejvýš, bydlel jeden čas na Lázeňské u Řeháků. Hned za rohem naší ulice. Kolem šesté ranní písknul Pěťa u nás pod oknem. Já ještě polospící vyrazil s raketou za ním do Bažárny. Byl jsem vlastně jedním z prvních Koláčkových sparingpartnerů.

ONEK A LAUFER

Franta Černoch, Oněk. Hrál za bělohradský tenisový dorost. Ale už se pokoušel dělat reportéra. Seděl na „empajru“ a naše utkání vtípně komentoval, dával nám jména věhlasných tenistů. Jeho babička říkávala: „Náš Oněk dělá Laufra (legendární sportovní komentátor), nevím co to je, ale je to asi něco od sportu!“

V BULHARSKU SE ZLÍNSKOU TENISTKOU

Bažantnický správce Brádlík i později Zdeněk Hofman se viděli vždycky v tenisových dámách. Byli k nim úslužní, pozorní a milí. V Bulharsku u moře jsem měl tu čest hrát tenis s krásnou dívkou, hráčkou ligového Gotwaldova, předtím a později Zlína. Hráli jsme každý den. To byly returny, krossy, a voleje. Připadal jsem si jako ti naši – Brádlík a Zdeněk Hofman.

LOSOVALY SE DEBLY

Jeden čas se v Bažantnici losovaly debly. Dobří borci a k nim ti méně dobří. Velký hráč byl hořícký Jaroslav Vyskočil, který několik roků u nás v Bělohradě hrál. Když mu nalosovali někoho dost slabého, Vyskočil po jeho returnu vykřikl: „Uteč!“ a hrál na kurtu sám. Taky se mi podařilo vyhrát s partnerem nad Vyskočilem jeden set, ale to on už pomalu s tenisem končil...

JIŘÍ VACEK

JIŘÍ VACEK

BÝVALÝ DĚKAN FAKULTY
PŘÍRODNĚ-HUMANITNÍ A PEDAGOGIC-
KÉ TECHNICKÉ UNIVERSITY V LIBERCI,
DLOUHOLETÝ REKREAČNÍ TENISTA

3. LEDNA 1932 V SULEJOVICÍCH

Narodil se u Lovosic, bydlel v Táboře, Podmoklech, studoval v Praze, přes tři roky žil ve Frenštátu pod Radhoštěm, nyní v Liberci. Pracovně byl i dva roky v iráckém Bagdádu. „Ať jsem byl, kde jsem byl, každý rok jsem musel strávit nějaký čas v Bělohradě. Nikde jsem vlastně nezapustil kořeny, až tady...“ Jiří Vacek do tenisové klubovny v Bažantnici přijel na černo-žluté koloběžce City.

ZDENĚK FRIEDRICH

ZDENĚK FRIEDRICH

PROMOVANÝ PEDAGOG TĚLESNÉ VÝCHOVY A ZEMĚPISU, TRENÉR, METODIK EX - PLAVČÍK MÍSTNÍCH LÁZNÍ, TENISTA TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD

17. BŘEZNA 1933 V HRADCI KRÁLOVÉ

Zdeněk, to je chlap jako hora, atletická postava i v dnešních šestaosmdesáti. Všestranný sportovec, hokejový trenér, pedagog. Mezi jeho žáky patří reprezentační hokejový gólman Petr Bríza i herec Jaroslav Dušek. V hokeji mu patřila přezdívka Levan, snad že hrál na levém křídle, ve skautu zase Štír. V roce 1954 byl na atletickém mistrovství republiky v Ostravě. V trojskoku si Zdeněk vytvořil osobák – 14,05 m.

Z GRANDU TO BYLO KOUSEK

Za války jsme bydleli v Grandu a já to měl blízko na sokolák, fotbalák, do Bažantnice na tenis i na Pardoubek. Když jsem přišel ze školy domů, mrsknul jsem tašku do kouta a letěl sportovat. K mé budoucí profesi tělocvikáře to byl výborný začátek.

TENISOVÉ ZAČÁTKY

Mým parťákem byl Jirka Duda Ivanski. Znali jsme se z hokeje a nahráli spolu spoustu tenisových mačů. Raketu jsem měl po rodičích, bylo to takové „kanape“, ale já si ji šetřil, výplet byl totiž strunový. Bylo mi deset roků a létě jsem snad hrál každý den.

BRÁDLÍK

Brádlík byl bažantnický tenisový správce. Zásadně chodil v bílém, kalhoty, tričko, čepička. Hlavně nahrával dámám, na nás kluky byl ostrý jako břitva, často na nás křičel, k dámám byl přectivý.

JURA SEHNAL

Tíhnul jsem k Jurovi pro jeho lítání i pro to, co prožil. Když se vrátil po válce z Anglie, jezdil sem za rodiči. Znali jsme se z tenisu i z bažantnické restaurace, kterou měl táta pronajatou a kam Jura chodil po tenise na pivo. Zařídil i to, že mi táta koupil novou Artisku, když Jura viděl s jakou předpotopní hraju. Navíc on s Bóďou a Mílou Dvořákovými a panem Čapounem byli první dospělí, kteří mě, kluka, vzali mezi sebe a já si mohl s nimi zahrát...

ELEGÁN VYSKOČIL

Hořícký Jaroslav Vyskočil hrál několik let u nás v Bažantnici prvního hráče, druhého Zdeněk Hofman, třetího Mirek Vytečjek. Vyskočil byl pravý tenisový elegán. Před utkáním přišel do šatny, přestrojil se do bílého a vyrazil na kurt. Vytečjek přišel už ustrojený z domu, dlouhé bílé kalhoty, nikdy nehrál v kraťasech, pověsil sako na věšák v plotě a šel hrát. Jo, mix Vyskočil s Dášou Kučerovou-Čapounovou to bylo něco. Doopravdy skvělý mix, kurt „čtyřka“ byl doslova obležený diváky.

BĚLOHRADSKÉ BĚČKO

V sedmdesátých letech jsem hrál za bělohradské běčko s Ivou Dřízhallem, Pepíkem Václavíkem, Vaškem Ježkem, Milanem Petřivým, Jirkou Nepilým, Věrou Noskovou a Vlastou Vinčálkovou. Moc jsem se tenisu zrovna nevěnoval, hraní mě však bavilo, zvláště v té naší kouzelné Bažantnici...

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar

VČELAŘI SLAVÍ

90 let založení organizace

V neděli 22. září 1929 ve 3 hodiny odpoledne začala ustavující schůze „Spolku včelařského pro Horní Novou Ves a okolí“ v hostinci u pana Ježka, dnes již zaniklé hospody v Horní Nové Vsi. Zakládajícími členy byli: Karel Knejfl, Josef Raimont, František Kareš, Jan Povřízek, Josef Lazák, Ladislav Neiman, Josef Vít, Antonín Kozel, Jaroslav Mádle, Václav Festa, František Merta. K objasnění otázek výhod a povinností členů včelařského spolku a vztahu k ústředí včelařskému si pozvali pana Špringra z hořického spolku. Hořický včelařský spolek patří k nejstarším včelařským spolkům v širokém okolí, byl založen již v roce 1868. Odborný učitel včelařství pan Špringr objasnil zakládajícím členům vše potřebné a je třeba vyzdvihnout i skutečnost, že ještě několik let aktivně v nově vzniklém spolku přednášel. Ihned v prvním roce po založení se ukázalo, že nově založený spolek má velkou perspektivu, protože již na konci roku 1930 měl 41 členů s 270 včelstvy.

Od samého začátku pomáhal svým členům s tak důležitým vzděláváním, zajišťoval materiální pomoc cestou subvencovaného nákupu spolkového medometu a lisu na mezistěny, zajišťoval propagaci včelích produktů a prodej medu cestou 2 spolkových prodejen (jednou v Horní Nové Vsi a druhou v Lázních Bělohradě). Staral se o zkvalitnění genofondu chovaných včelstev výběrem a odchovem kvalitních matek. Snažil se o rozšíření včelí pastvy nákupem semen medonosných rostlin a propagoval jejich pěstování u rolníků. V neposlední řadě zajišťoval nákup léčiva včel, pomoc a kontrolu při vlastním léčení. Veškerá tato činnost je v podstatě v rámci základní organizace včelařů i po devadesáti letech neměnná.

Je až neuvěřitelné, jak činnost tak apolitické a čistě odborné zájmové včelařské organizace za uplynulých 90 let existence poznamenaly a ovlivňovaly politické události.

Již v zakládací listině z roku 1929 je velmi důrazně nařízeno, že nově vzniklý spolek musí být spolkem nepolitickým a nesmí politickou činnost vyvíjet ani se jí účastnit. Přes tyto proklamace však politické změny ve státě – a že jich nebylo málo – velmi výrazně zasahovaly do života a činnosti spolku.

Začátky v době hospodářské krize včelařům nepřály, med se těžko prodával, protože v mnoha rodinách nebylo ani na chleba, ale cukr včely potřebovaly a včelař jej musel koupit. Šetřilo se, pomůcky nutné pro včelaření si včelaři vyráběli doma. Zakoupený spolkový medomed, který půjčoval pan Knejfl, včelař a obchodník s koloniálním a železářským zbožím, byl stále v permanenci. Málkodo měl na to, aby si zakoupil vlastní.

Ještě složitější situace nastala v době okupace a protektorátu, kdy bylo zakazováno i pořádání včelařských kurzů. Včelařské schůze musely být pořádány přesně podle stanoveného harmonogramu vypracovaného ministerstvem zemědělství a lesnictví. Nejhorší situace byla za „Heydrichiády“, tehdy byl průběh schůzí hlídán zástupcem okresního úřadu.

V této těžké době ještě včelaře sužovaly striktně nařízené dodávky medu a vosku, ty často nebylo možno splnit. Například v roce 1943 z nařízených 630 kg medu spolek odvedl pouze 42 kg. Důvodem byla nepříznivá počasí v době snůšky, roztočová nákaza, která tvrdě decimovala včelstva a i mezi včelaři nepanovala velká ochota podporovat protektorátní zřízení, zvláště pokud byl cukr na příděl. Nesplnění dodávek se muselo písemně zdůvodnit.

V roce 1943 je spolek přejmenován na „Včelařský spolek v Lázních Bělohradě“. Na konci tohoto roku má i přes uváděné problémy 80 členů, ale na větším teritoriu než v současné době, to je na teritoriu 14 obcí.

Uvolnění nastalo až po osvobození, i když pouze do roku 1948. V tomto roce nastalo období chaosu, nebyla konána žádná župní, ani okresní schůze či konference. Podpora včelaření z ústředí v tomto období neexistovala. Bělohradští včelaři toto období překonali a v roce 1951 si zvolili nové vedení.

Předsedou spolku se stal A. Kozel, místopředsedou J. Fejfar, jednatelem F. Fól, pokladníkem K. Knejfl, hospodářem M. Číp. Včelařští důvěrníci, kteří měli na starosti členy včelařící v jednotlivých oblastech, byli zvoleni takto: Krejčí, Fól, Portych (pro Lázně Bělohrad), Najman (pro Horní Novou Ves), J. Dlab (pro Dolní Novou Ves), Kozel (pro Lány) J.

Karel Knejfl

Zapadlo (pro Choteč), J. Hakl (pro Tikov, Šár. Lhotu, Libín), A. Buchnar (pro Mlázovice), J. Haman (pro Javoří), F. Čerovský (pro Bezník, Vřesník), K. Štěrba (pro Uhlíře) a J. Vinčálek (pro Brtev).

V padesátých letech dochází k združstevňování, mění se struktura polí, osevů a hlavně se začala ve velkém používat razantně v zemědělství velmi nebezpečná nyní již zakázaná chemie. Typickým byl např. prostředek DDT, který výrazně škodil lidem i včelám. Protesty včelařů po vyhubení jejich včel použitím uvedených látek tehdy neměly velkou váhu, JZD měla podstatně větší slovo v případném sporu. Použití takovýchto prostředků bylo zakázáno, až když byl prokazatelně doložen jejich negativní vliv na člověka.

Výše uvedené vedení při menších obměnách provedlo včelařskou organizaci i změnami v územním členění, kterých v té době bylo poměrně dost. Byly zrušeny samostatné obce např. Horní Nová Ves, Dolní Nová Ves, Lány, Brtev a další, tyto byly sloučeny do větších územních celků, v tomto případě pod Lázně Bělohrad. Byl například zrušen okres Nová Paka a vytvořen okres Jičín. Tyto změny zasáhly i do struktury včelařské organizace, která územně přišla o část obcí, což se odstupem času jeví jako prozíravé. Naše organizace co do počtu členů jde organizačně zvládnout, což je těžko proveditelné u organizací, které obhospodařují větší teritorium a mají nad 100 členů.

Z hlediska rozvoje včelařství se podařilo tomuto vedení převést včelstva na nový kmen tzv. včelu kraňskou. Ta se vyznačuje dobrými výnosy medu a hlavně malou agresivitou a bodavostí a to byla velmi příjemná a vítaná změna pro včelaře a jeho okolí.

V dobách soukromého hospodaření byl u mnohých chalup na vesnici včelín, nebo alespoň pár úlů, to ale postupně mizí. Včelařit vydrželo pou-

*Vlastimil Dlab
při kurzu chovu
včelích matek*

*Vladimír Rak
při medobraní*

*Martin Kareš
vytáčí med
při medobraní*

*Dlouholetý předseda spolku
Stanislav Stuchlík*

ze pár skalních, kterým včelky přirostly k srdci a byli schopni překonat těžké časy, kdy tento koníček musela rodina spíše dotovat. Důsledkem pro organizaci je razantní snížení počtu včelařů i chovaných včelstev. Včelařila především starší generace a mladý včelař byl opravdu výjimkou. V tuto dobu řídil spolek včelařů přejmenovaný již na „Základní organizaci Českého svazu včelařů Lázně Bělohrad“ (ZO ČSV Lázně Bělohrad) pan Stanislav Stuchlík a výraznou práci odvedl i pan Vlastimil Dlab. Pan Stanislav Stuchlík věnoval základní organizaci mnoho času a pílě, aby ji provedl tímto nelehkým obdobím. Pod jeho vedením byla ZO Lázně Bělohrad jednou z nejlepších v okrese. Důsledkem pak byla skutečnost, že byli nejaktivnější bělohradští včelaři oceňováni vysokými včelařskými vyznamenáními. Nejvyšší včelařské ocenění „Vzorný včelařský pracovník“ obdrželi Stanislav Stuchlík, Vlastimil Dlab, Ing. Martin Kareš a Luděk Kolář. Pan Vlastimil Dlab byl v roce 2005 zvolen do ÚV Českého svazu včelařů, kde dosud v republikovém výboru pracuje.

Od roku 2002, kdy bylo v organizaci pouze 39 včelařů a 354 včelstev, se situace zlepšuje. Lidé se postupně vracejí ke kořenům žití. Začínají se zajímat o přírodu kolem sebe a i ekologie jim přestává být lhostejná.

V organizaci zaznamenáváme nárůst mladých zájemců o včelaření. Rok od roku se zvyšuje počet včelařů na Bělohradsku, klesá jejich věkový průměr. K dnešnímu dni má naše organizace 61 členů a 516 včelstev. Věřím, že se na tomto procesu podepisuje i činnost našich členů. Aktivity, které naše ZO organizuje, jsou zaměřeny na vzdělávání členů s důrazem pomoci především začínajícím včelařům. Snažíme se objasnit důležitost včel v přírodě a blahodárné účinky včelích produktů pro život člověka. Akce jako je např. „Medobraní“ pořádané pravidelně již několik let ve Fričově muzeu nebo „Okresní včelařský den“ slouží i k propagaci práce včelaře. Pro zkvalitnění práce včelařů (našich členů) se základní organizace snaží vytvářet co nejlepší podmínky. Jako výrazný příspěvek v této práci musím vyzvednout i pomoc, které se nám pravidelně dostává od zastupitelstev města Lázně Bělohrad a obcí Choteč, Svatojanský Újezd a Tetín, která finančně podporují naši činnost. Za což jim jménem všech členů velmi děkuji.

Na závěr jednu informaci a pozvánku. Ve dnech 19. – 21. září 2019 pořádá naše základní organizace ve spolupráci s Městským kulturním střediskem výstavu k 90. výročí založení v Památníku K. V. Raise, na kterou jste srdečně zváni.

Vladimír Rak, předseda ZO ČSV Lázně Bělohrad

Bělohradští včelaři na Byšičkách v roce 2009

BĚLOHRADSKÉ

Skautský tábor - Vídeň

Rybářský tábor - Ostružno

TÁBORY 2019

Příměstský tábor

Atletický tábor

Turistický tábor – Studenov

... a kde to je ten Bělohrad?

Začátkem září 1969 obsadila družina skautek z Lázní Bělohradu druhé místo v krajském kole v Hradci Králové a koncem září 1969 se účastnila ústředního kola skautského Svojsíkova závodu junácké zdatnosti v Rudné u Prahy. Tam slyšela děvčata soutěžící družiny (hlídky) mnohokrát otázku: A kde to je ten Bělohrad? Ale začněme od začátku!

Všechno to vlastně zavinil náš střediskový velitel bratr Menci! Byl to on, kdo si vymyslel, že se začátkem června 1969 svolá do Bělohradu celý skautský okres k vzájemnému poznávání a pobavení, zkrátka k okresnímu kolu Svojsíkova závodu. Bělohradským junákům, skautkám i jejich vedoucím, ochotným rodičům a příznivcům skautování nastaly v areálu U lva dny plné příprav. Úprava terénu pro stanující, dokončení klubovny, výstavba mohutné vstupní brány s ochozem, vztyčení stožáru, zákoutí s totemy, ohniště se zálesáckými křesly i týlové zajištění pro stravování a hygienu účastníků. Rozhodně nám nezbyval čas připravovat se na závody. Prostě, nějak to odzávodíme, nedá se nic dělat. V sobotu 7. června 1969 se sjíždělo junáctvo ze všech stran. Nová Paka, Hořice, Miletín, Pecka, Jičín a hosté z Jilemnice a Hradce Králové. Odpoledne probíhaly závody na ploše bělohradských parků i města do pozdního večera. Dvě nejstarší Hany (16 let), rádkyně soutěžících družin Lišek a Veverek z Bělohradu, se do závodu nezapojily, protože si myslely, že se mohou účastnit skautky jen do 15 let. Druhý den ráno 8. června se sjížděli ti nejmenší – světlušky a vlčata, aby i oni ukázali, co dovedou. Přijela také skautská dechovka z Hradce Králové, která dopoledne vyhrávala na náměstí a odpoledne nás provedla městem

v důstojném průvodu. Seřadili jsme se za lázněmi – vlajkonosi, světlušky, vlčata, junáci, skautky a bylo nás hodně, snad okolo 500. A lidé na chodnicích nás chválili, že to byla důstojná přehlídka junáckého mládí. Odpoledne U lva probíhaly ještě závody světlušek a vlčat. Davy civilistů přihlížely a zároveň konzumovaly vše, co poskytovala skautská kuchyně, ve které vládla sestra Bajerová a bratr šéfkuchař Čerovský. A přišel čas vyhlášení výsledků závodů junáků a skautek. Světe, div se! Na prvním místě se umístila družina Lišek z Lázní Bělohradu. Za námi skončily skautky z Hořic, které nás podezřívaly, že jsme to všechno věděly předem. Ale opak byl pravdou. Veverky byly na šestém místě. Radost byla i u chlapců z Bělohradu, neboť se dvě chlapecké hlídky umístily na prvních dvou místech! A máme to za sebou a teď nám zbývá jen chystání a těšení se na tábor. Tři týdny jsme si žily šťastně a bezstarostně na táboře v Pece. Jenže začátkem srpna jsme dostaly zprávu, že budeme reprezentovat náš okres v krajském kole Svojsíkova závodu 5.-7. září 1969 v Bělči nad Orlicí. Co teď? Jet musíme, abychom dokázaly, že to vítězství v Bělohradě bylo oprávněné. Závody jsou za měsíc! Disciplín je hodně a my jsme dosud nic netrénovaly! Prvním úkolem pro naši skautskou vedoucí Alvu bylo sestavit družinu tak, aby reprezentovala Bělohrad co nejlépe. Výhoda byla, že mohly startovat obě Hany, protože to propozice závodu dovolily. Hlídku tvořila děvčata se skautskými přezdívkami: Kluk, Janinka, Mikeťuk, Pišta, Fišta, Avona a náhradnice Čiperka. Vždy dvě odpoledne v týdnu jsme věnovaly nácviku skautských a sportovních disciplín, zdravotě, poznávání přírody, zpěvu a soutěžní scénc. V pátek 5. září navečer se na bělohradském náměstí naplnil malý autobus k prasknutí, aby nás dovezl na místo krajského kola Svojsíkova závodu. Cestující: hlídka skautů z Nové Paky, dvě chlapecké hlídky bělohradské, my a k tomu všechna potřebná výtroj a výzbroj. Závody se pořádaly v prosto-

rách letního tábora v Bělči nad Orlicí. Soutěží zde 12 dívčích a 17 chlapeckých hlídek z celého kraje. Na trasu vyráží střídavě hlídka děvčat a hlídka chlapců. My čekáme od rána s vylosovaným číslem naší hlídky 33, až konečně okolo 14 hodiny vyrážíme na trasu. Na každém stanovišti soutěžní disciplíny se hlásí naše vedoucí hlídky Kluk činovníkovi, který kontroluje plnění disciplíny: „Bratře (sestro) vedoucí, hlídka číslo 33 je připravena plnit úkol.“ Činovník se podívá na naše rameno, kde je domovenka se jménem našeho střediska, a ve většině případů se ptá: „A kde to je ten Bělohrad?“ To nic! Nějak to tu zvládneme! První i druhý den se snažíme dostat ze sebe to nejlepší, co jsme se naučily – orientace v mapě, zdravotě, překážková dráha, stavění stanu a vaření vody na čas, přírodopisné znalosti... Je to neuvěřitelné, jsme na druhém místě a před námi jsou děvčata z Pardubic. Hlídka chlapců z Bělohradu

Vítězná hlídka - klubovna U lva

Skautky spolu držely i po zákazu činnosti. Na výletě.

Hlídky po obnově činnosti po ruce 1989

obsadila deváté místo. Jsme šťastné! A už vůbec nevěříme budoucí Alvě: „Co jste mi to udělaly, teď s vámi budu muset jet do Prahy!“ Ve skutečnosti je také nadšená, vždyť je to také zásluha jejího vedení, které nás tak dobře formovalo. Ústřední kolo bude 27. a 28. září v Rudné u Prahy. Doma se pokoušíme některé disciplíny ještě vylepšit. Scházíme se v zámeckém parku ráno v 6.30 hod. a trénujeme pochod i správně provedené hlášení. Obě Hany pak pádí na vlak

v 7 hod. do Nové Paky, kam nastoupily prvním rokem na Gymnázium. Do Prahy jedeme vlakem, tentokrát již bez náhradnice, ale s týlovým zázemím, které pomáhá zajišťovat manžel Alvy, kterému jsme přidělily přezdívku Talisman. Heslo zní: Hlavně nebýt poslední! A stejně jako v Bělči slyšíme od některých skautských činovníků: „Kde to je ten Bělohrad?“ protože ostatní hlídky přijíždějí, stejně jako v Bělči, z velkých měst. Jenže my se nedáme. Na startu je 19 dív-

čích hlídek. Nyní jsme hlídka číslo 29 a plníme své úkoly jak nejlépe umíme v prvním i druhém soutěžním dni. Ano, jsme první!!! A mezi skauty vyhráli chlapi z Turnova. Jako první vítězové dostáváme putovní cenu - moderní kovovou plastiku na mramorovém podstavci, která představuje stylizovanou ruku ke skautskému pozdravu. Tu za dva roky máme předat dalším vítěžkám Svojsíkova závodu, má se konat každý druhý rok. Ale... v souladu s událostmi na politické scéně se to dvouleté období poněkud protáhlo. Do Prahy jsme jely předávat tuto, po dlouhé roky pečlivě uschovanou, putovní cenu na Svojsíkův závod až v roce 1991! Svojsíkův závod byl pouze malou epizodou našeho skautského fungování. To podstatné se odehrávalo v celoročních skautských aktivitách a na táborech – sepětí s přírodou, radost, dobrodružství, přátelství, disciplína, zodpovědnost, vzájemná úcta... Každý mohl načerpat to, co právě potřeboval. Mezi námi děvčaty vítězné hlídky i naší oddílovou vedoucí Alvou vzniklo celoživotní přátelství a také vděčnost za krásné chvíle, které jsme spolu prožili! Osobně mám k Alvě velkou úctu. K životu, který žila a žije i nyní. Její dřívější silná zraková vada se nyní blíží slepotě. Přesto je samostatná, vitální a mentálně svěží! I toto vyprávění je z větší části inspirované jejími vzpomínkami. A jako v jiných letech jsme se s Alvou sešly i letos, když oslavila 90. narozeniny! Alvo, děkujeme!

Hana Janušková (Duffková), Hana Smotlachová (Menčíková), Iva Mečířová (Holubová), Jarča Jedličková (Bajerová), Zorka Čečetková (Hanusová), Jarmila Závěská (Altmanová) a náhradnice Milena Striová (Munzarová). Vedoucí Alena Duffková (Varvařovská).

*Hana Smotlachová (Menčíková),
foto: archiv, Ladislav Stuchlík*

A schází se dodnes, foto 2019

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Školníci

Mezi nabídkou středoškolských a učňovských oborů tuto profesi nenaleznete. Školníkem se prostě vyučit nelze. Přesto v každé škole je školník nezastupitelným článkem a nahlédnout na školníky přes optiku řemeslníků rozhodně není od věci. Vždyť vysněným školníkem by pro každého ředitele školy byl elektrikář, zedník, truhlář, zámečnick, uklízeč... ovládající IT, s citem pro jednání s lidmi a se zálibou v úředničtině v jednom. Prostě takový všuměl, který spolehlivě vyřeší každý problém, kdykoli se na něho obrátíte.

Na zdejších SOU postupně roli školníků zastávali panové Rejchrt a Kareš (na zámku). Ve škole pan Borde, později R. Břízek. Nyní zde je školníkem pan Věříš.

Jak se školničila na bělohradské základce zavzpomínala paní Miloslava Janáková.

„Nejdřív jsem zde jen uklízela. Když hledali školníka po panu Kminiakovi, přijala jsem toto místo já. Ale jako ženská bych řemeslné opravy nevládala, tak na úklid ještě nastoupila moje sestra a její manžel tady dělal běžnou údržbu,“ zahajuje vyprávění paní Janáková.

PŘED KMINIAKOVÝMI ŠKOLNIČILI CHMELÍKOVÍ?

Ne, krátce do byl pan Žemlička, který nastoupil po paní Chmelíkové. Ta, ještě po smrti manžela, nějakou dobu byla školnicí sama.

CO BYLO HLAVNÍ NÁPLNÍ ŠKOLNÍKA?

Nejvíce času zabral úklid a topení. V tu dobu (ještě ve staré budově) ve třídách s okny do ulice už byly plynové radiátory, ale v ostatních třídách se topilo uhlím. Když přivezli uhlí, kluci už stáli ve frontě a předháněli se, koho si na skládání uhlí vyberu a „vysvobodím“ ho alespoň na chvíli ze školní lavice. V každé třídě stála násypná kamna a přikládalo se jen o přestávkách. Aby vydrželo žákům teplo do další přestávky, bylo někdy nutné nasypat uhlí hodně. Kolikrát pak byla kamna pěkně rozžhavená do červena. Do pater jsem uhlí vozila výtahem, ale jeden rok byly začátkem roku prázdniny a výuku škola zahajovala až v půlce ledna. Stěny byly vymrzlé, tak jsem musela zatopit už v neděli,

aby na pondělní vyučování bylo teploučko. K ránu u výtahu prasklo lano a bylo po legraci. Tehdy poslal ředitel starší kluky, aby nanosili do pater ke kamnům uhlí. V mrazech každá kamna spolykala až pět uhlíků denně.

Jako školnice jsem uvnitř uklízela málo, ale zametala jsem venku dvůr a před školou. V zimě, když jsem zatopila, jsem musela mít vyhrnutý chodník až k faře do půl sedmé. To přicházely děti z Chotče a Újezda. Někdy jsem za tu dobu promočila i tři pláště. Dnes to uklízí město s mechanizací.

Tenkrát nebyla škola napojená na vodovod a voda se čerpala ze studny. Vodárna ve sklepech měla dost často poruchu, tak jsme museli nosit vodu z pumpy před školou nebo z Malého náměstí. Vodu si nosily i kuchařky do kuchyně. To se vodu ve 2. patře záchody a používaly se jen v přízemí a v 1. patře. Vyhlily se dva kbelíky do záchodu a šlo se znovu. Když byl výpadek vody delší, přistavili nám cisternu.

ŠKOLNÍK BY SI MĚL UDRŽET U ŽÁKŮ RESPEKT, DAŘILO SE VÁM TO?

S dětmi jsem vždycky vycházela. No, a kdo zlobil, dostal pohlavek. Nikdy se nestalo, že by za mnou přišel někdo z rodičů si stěžovat. Dokonce dnes se ke mně nejvíce hlásí ti, kteří byli nejzlobivější.

A ještě k tomu respektu. Ředitel Šraml vždycky říkal: „Školník, aby si udržel autoritu, by měl mít právo jako ředitel.“

Po paní Janákové nastoupil v základní škole na post školníka Miroslav Špicar. Byl prvním školníkem, který nebydlel v budově školy a svou manuální zručností, vztahem k dětem a kamarádskou povahou se blížil vy-

sněné představě ředitelů o schopnostech pro tuto profesi.

Někteří žáci před zahájením nového školního roku ještě nabírají síly na táborech a dovolenkových pobytech, učitelé se již chystají do práce a školníci včetně dalšího personálu finišují na opravách, rekonstrukcích a úklidu, který si naplánovali na prázdninové volno. V této době jsem oslovil stávajícího školníka místní ZŠ Jana Viktorina, aby mně představil, co školničina obnáší dnes.

ŘÍKÁ SE, ŽE ŠKOLNÍK OVLÁDÁ DEVATERO ŘEMESEL. CO JE NA TOM PRAVDY?

Ono to tak ve skutečnosti je. Já jsem vyučen stavebním truhlářem, ale při údržbě školy si musím umět poradit s dovednostmi i z jiných oborů. Třeba teď jsou předlážděné chodby a sociálky, tak fušuji do řemesla instalatérům při znovuosazování sanity a svůj obor využívám při zkracování dveří a výrobě prahů.

Každou chvíli jsem natěračem, občas zámečnickem, zedníkem, někdy do jisté míry i elektrikářem. Zde vyměňuji jen žárovky, zářivky, startéry, maximálně opravím zásuvku nebo vypínač. Co je dál, k tomu přivolám elektrikáře.

V ČEM SE PŘEDEVŠÍM LIŠÍ PRÁCE ŠKOLNÍKA DNES A PŘED LETY?

Velkým usnadněním je moderní aku nářadí, ale to platí pro všechna řemesla. Dnes školník nemusí nosit putny s uhlím do každé třídy jako dřív. Budovu vytápí dva plynové kotle a jejich obsluha je dost zautomatizovaná. V případě poruchy pak řeší opravu odborný

Miloslava Janáková první zleva

servis. Nemusím ani čekat se svazkem klíčů u vchodu, abych za posledním žákem zamknul dveře. Vchod zabezpečuje „elektronický vrátný“ a do objektu má přístup jen vlastník zaevidovaného čipu. V zimě z přilehlých ploch odklízejí sněh technické služby města. A to zdaleka už nenapadá taková peřina jako tehdy.

Naopak dřív asi školník neměl takové povinnosti, které jsou výdobytkem dnešní doby. Například hlídám včasné provádění revizí, bezpečnostních školení a kontrol.

MĚNÍ SE I VZTAH ŠKOLNÍK – ŽÁK?

Doba se mění. Dřív školník byl většinou

první dospělou osobou, kterou žák při příchodu do školy potkal. Když někdo z žáků nepozdravil školníka, jakoby si u něho objednával pohavek. To si dnes těžko můžeme představit. Rovněž je nemyslitelné, aby školník klučinu kouřícího na šatně chytil za „flígr“ a vypoklonkoval ho nejkratší cestou ze školy ven.

Myslím, že studenti by se měli ke školníkům chovat stejně, jako ke každému dospělému člověku, tudíž s přirozenou úctou.

JAKÝM SMĚREM SE BUDE PROFESE ŠKOLNÍKA UBÍRAT?

To lze těžko předpovědět. Ale jestli se vzdělávání neposune někam do virtuální rovi-

ny a stále tu budou objekty, ve kterých učitelé budou vychovávat nové generace, určitě zde najde uplatnění i někdo, kdo bude tento proces spravovat. A už je jedno, jestli bude nazýván školníkem nebo jinak.

Jaroslav Voves,
foto: archiv, autor

Jan Viktorin

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čelíše

ULICE NA ZÁTIŠÍ

Tak nám plynaři a město přebudovali ulici Na Zátíši. Nový plynový rozvod, nové obrubníky a bude i fungl nový povrch vozovky. Bezva. Reflexe chválí. Jenom chodník bude opět travnatý s dlážděnými nájezdy do garáží a vchodů. Škoda, že ne celý v dláždě. Pro mě ale drobná výhodička. Z obrubníku se mi líp nasedá a vysedá z kola...

KNIHOVNÍK UMÍ

Koncem minulého roku jsem psal v Reflexi, že nový knihovnik má od své předchůdkyně Alenky nastavenou pomyslnou laťku dosti vysoko. Dle mého názoru Jan Simon to na vysokých výškách umí. Zavítejte do Městské knihovny a přesvědčte se sami. Mně v poslední době doporučil knížky od irského autora Adriana McKintyho. Parádní čtení i v tom nesmírně horkém létě.

ZÁVIDÍM

Apropó. Horké léto. Syn i dcera nám posílají internetová foto vnoučat na tobogánech, vodních skluzavkách, fotky plné cákající vody a zářivého slunce. Závidím. Ne, že bych holdoval tobogánům a skluzavkám, ale v našem Bělohradě tohle vodní skotačení dětem prostě chybí.

RETRO TÁHNE

Další z řady průzkumů a studií potvrdil, že retro je opět momentálně v kursu. V bělohradském tenisovém klubu jsou šedé a červené židličky styl a lá Brusel. Daly by se lukrativně prodat?

GOTT MIT UNS

Zapomeňte na politickou krizi, umírající lesy i na Andrejovy čachry, Mistr měl přec nedávno osmdesát, big narozky! Gott je Bůh, kterého my Češi milujeme, je pro nás něco mezi muzeem a korunovačními klenoty. Co na tom, že u nás v Bělohradě nikdy jeho romantický tenorový hlas nezazněl. Nezpíval ani v Bažárně, ani v Radnici. Ale „božský Kája“ je furt s námi!

NADHLED OSTROMĚŘSKÉHO RODÁKA

Karel Zeman, filmový režisér, rodák z ne-daleké Ostroměře, natočil spoustu vynikajících filmů: **Cesta do pravěku**, **Vynález zkázy**, **Baron Prášil**, **Bláznova kronika**, **Čarodějův učeň**. Pan režisér zemřel před třiceti lety, ale jeho názvy filmů hovoří i dnes...

Vážná redakce, vážení občané, rádi bychom reagovali na sloupek p. Čelíše z červnového čísla a jeho slova o velkovýkrmně rybníku Pardoubek, kvůli kterému „paběrkuje“ plavání v tomto rybníce.

Rybník Pardoubek nám neslouží k intenzivnímu chovu ryb, ačkoliv se jedná o chovný rybník. Po jeho odbahnění v roce 2003 určila státní Agentura ochrany přírody způsob využití tohoto rybníka pro chov ryb. Zakázala dokrmování ryb a hnojení rybníka a přesně určila maximální množství a druhovou skladbu ryb. Toto nařízení bylo závazné 5 let, tj. do konce roku 2008. My se jím ale dobrovolně řídíme i nadále a vysazujeme zde menší množství ryb, než bylo schváleno. V letošním roce zde máme vysazeno 2000 ks plůdku lína ve velikosti 4-6 cm, 1 kg plůdku úhoře říčního (úhoří monté), 8 ks generačních ryb kapra pro výtěr a asi 350 kapříků o velikosti 15-30 cm. Toto množství nemůže mít významný vliv na zhoršenou kvalitu vody. Naopak malé rybky čistotě vody napomáhají, živí se řasami a sinicemi a tím pomáhají snižovat jejich množství. Na rybník o rozloze 3 ha se jedná o zanedbatelný počet ryb. V našich chovných rybnících v Tetině a ve Zhoří máme vysazeno několikrát více ryb a voda je tam čistá, lidé se tam chodí bez problémů koupat. A to tam ještě navíc intenzivně dokrmujeme a na jaře hnojíme. Ryby se v Pardoubku chovaly od nepaměti, i v dobách, kdy sloužil jako plovárna, jich tam bylo vysazováno násobně více než dnes. Za špatnou kvalitu vody v tomto rybníce může spíše mizivý přítok, nízká hladina vody kvůli nefunkční hrázi a možná i zemědělská činnost v povodí - používání hnojiv či větrná eroze z přilehlých polí.

Jsmo si vědomi přínosu tohoto rybníka pro okolní přírodu i pro trávení volného času místních obyvatel i lázeňských hostů, proto tam vysazujeme jen plůdek a pár set kapříků. Zastavení se u rybníka a hození několika kousků pečiva rybám a ptačtvi se stalo pravidelnou součástí mnoha rodinných či zdravotních procházek. Nevíme, proč toto někomu může vadit a proč by to mělo vadit v koupání.

Děkujeme městu Lázně Bělohrad za možnost rybník využívat.

Děkujeme redakci za zveřejnění.

*Za místní rybáře
MUDr. Tomáš Kosina, předseda*

Dobrý den, šéfredaktorovi Bělohradských listů:

Jsem čtenářem Bělohradských listů od samotného počátku a dodnes jsem si myslel, že BL jsou zásadně apolitické, tzn. že se tam o politice zásadně nepíše. Ale ejhle, p. Čelíš to v posledním čísle porušil a „navezl“ se do občany zvoleného prezidenta, který měl říci, že na demonstrace chodí divní lidé a demonstrace nazval autor „nadějí“.

Ptám se nadějí na co?

Nadějí na to, že tady budou tisíce uprchlíků, kteří budou znásilňovat naše ženy, tak jak to udělal nedávno migrant, který k nám přešel z Německa? Kvóty odmítla vláda, proti které se demonstruje! Nadějí na to, že důchodci nedostanou přidáno 900 Kč, ale jenom 40 Kč a spolu se studenty budou mít zase plné jízdné, a zdrav. sestry, hasiči a ostatní budou mít zase malé platy, které je neuživí? atd. atd. - mohu napsat ještě deset důvodů.

Vláda pracuje dobře a má samozřejmě i svoje chyby, ale kdo je nemá. Nikdo není dokonalý a kdo chce, aby tato vláda skončila, nechť ji porazí ve volbách, třeba i v předčasných. To se jmenuje demokracie.

Kde byli ti demonstranti, když se děly mnohem horší věci a proč tenkrát nedemonstrovali, když vláda prodala OKD se ztrátou 100 miliard, když vláda podepsala nevypověditelnou smlouvu na dotace za sluneční energii. Ztráta pro nás všechny více jak 100 miliard atd., mohu napsat ještě deset příkladů. Tenkrát měli vyjít do ulic! A proč nevyšli? No protože dnes jsou zmanipulováni stranami, které prohrály volby a které se chtějí znovu dostat k moci.

Ano, pan prezident má pravdu, jsou to divní a naivní lidé, jak řekl předseda Ústavního soudu a prof. ústavního práva.

To všechno dokazuje, že se tyto lidé nechali zmanipulovat stranami, které prohrály volby, a stali se nástrojem v politickém boji poražených stran proti vítězům voleb, no a proto jsou divní a naivní, jak řekl pan prezident.

Citace z pořadu Partie na TV Prima v neděli dne 23.6.:

„Na demonstrace chodí zneuznaní a zaplacení lidé, jejichž strany, které volily, prohrály volby.“ Václav Klaus st.

*Emanuel Střecha,
Lázně Bělohrad*

Dobrý den,

zdravíme čtenáře Bělohradských listů. Již více než 50 let žijeme v Anglii, ale o to více si vážíme chvíli, které můžeme strávit v Lázních Bělohradě a krásném okolí. V úterý 30. července jsme společně s přítelkyní z Londýna a dětmi naší neteře vyjeli autem na výlet na zámek Mnichovo Hradiště a do Českého ráje. Bohužel za Jičínem nám auto přestalo brzdit. Stáli jsme na kraji silnice a dlouho marně hledali pomoc, neboť ve všech autoservisech „měli moc práce“ nebo byli na dovolené. Nakonec jsme získali kontakt na autoopraváře Jaroslava Puše mladšího z Horní Nové Vsi, který pro nás ihned ochotně dojel a odtáhl nás zpět do Lázní Bělohradu. Zde se o naše auto postaral pan Lubor Zív, který do rána zajistil jeho opravu. Chtěli bychom tímto oběma poděkovat za jejich příkladnou ochotu. Na rozdíl od mnoha ostatních se vžili do naší situace a přesto, že sami v té době řešili i jiné záležitosti, nám nezištně pomohli. Opět se budeme těšit na návštěvy našeho krásného města a na setkávání s podobnými lidmi, jako jsou pánové Jaroslav Puš a Lubor Zív.

Marcela a Pavel Kursovi, Londýn – Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad děkuje Vodohospodářské a obchodní společnosti, a. s. za bezplatné poskytnutí cisterny s pitnou vodou pro účastníky MFF „Pod Zvičinou“ a Strašidelné Bažantnice. Tento dar přispěl ke spokojenosti návštěvníků s akcemi. Za MKS Lázně Bělohrad.

Ladislav Stuchlík

Výběrové řízení na projektanta rekonstrukce Památníku K. V. Raise

Nově jsme přistoupili na realizaci projektové dokumentace kompletní rekonstrukce Památníku K. V. Raise v Zámeckém parku. Na zpracování projektové dokumentace máme již vybranou firmu a nyní nás čekají jednání s památkáři o budoucí podobě samotného památníku. (pav, las)

Výběrové řízení na projektanta kanalizace obce Hřídalec

V roce 2016 jsme začali uvažovat o možnosti odkanalizování obce Hřídalec. Po dohodě s obyvateli Hřídálce jsme nechali zpracovat technicko - ekonomickou studii odkanalizování obce, která nám ukázala několik různých

variant, kterými lze kanalizaci v obci provést. Vzhledem k výsledku studie a možnosti získání dotace na tuto akci jsme se rozhodli, že v letošním roce začneme zpracováním projektové dokumentace na kanalizaci v obci. V současné době připravujeme výběrové řízení na projektanta s tím, že bychom chtěli mít veškeré dokumentace i se stavebním povolením na stole do konce roku 2020, abychom mohli následně požádat o dotaci a v případě jejího získání akci zrealizovat. Pokud tedy vše půjde podle plánu a na akci budou schváleny finanční prostředky, mohlo by se na zhotovení kanalizace v obci Hřídalec v roce 2021 začít pracovat. (pav, las)

Výměna oken a vstupních dveří KD Jiskra na Horní Nové Vsi.

Vzhledem k tomu, že i kulturní dům Jiskra na Horní Nové vsi si také zaslouží pozornost města a přísun finančních prostředků, rozhodli jsme po dohodě s folklorním souborem Hořeňák, že v letošním roce u celého objektu vyměníme okna a vstupní dveře. Okna jsou na budově

již všechna vyměněna a na konci léta ještě dojde k výměně hlavních vstupních dveří, které jsou ještě ve výrobě. Tímto nastartujeme postupnou opravu celé budovy, kde jsme se domluvili dále na rekonstrukci kompletního sociálního zařízení v budově, snížení stropu tělocvičny a dalších drobných úpravách, které povedou k celkovému zlepšení stavu celé budovy. (pav, las)

Nová fasáda na budově HZ Dolní Nová Ves

Až napodruhé se nám v letošním roce podařilo ve výběrovém řízení získat stavební firmu, která po dohodě s dolnoveskými hasiči provede kompletní obnovu fasády hasičské zbrojnice na Dolní Nové Vsi, kterou tak dokončíme celkovou opravu celé budovy, když jsme již v letošním roce u této budovy vyměnili garážová vrata a několik zbývajících oken. Akce by měla proběhnout dle dohody se stavební firmou v průběhu měsíců září – listopad tak, aby nezasáhla do průběhu dětského dne, který každoročně na konci léta místní hasiči pořádají. (pav, las)

Hřídaletičti čistili Paloučka

Nejstarší brigádník pan Mirek Pluhař s manželkou. Nikdy nechyběl, vždycky ochotně přiložil ruku k dílu. Netušili jsme, že letos naposled. I on už patří ke vzpomínkám - k těm nejlepším.

Nejmłodší brigádníci nabírají síly k další práci.

Nad grilováním bděl vyhlášený kuchař Miloš Bejr. Výsledek neměl chybu!

S dobrou partou jde všechno líp.

Po vítězném finále v Praze

Nejlepší hráčka turnaje

*Vě francouzském
Bourges*

klub: **BK Loko Trutnov**
soutěž: **extraliga**
kategorie: **U17**
U19
post: **rozehrávačka**
číslo: **6**
věk: **15 let**
výška: **173 cm**

„Loty“ vyhlášena nejlepší hráčkou

Každoročně jsou pro talentované basketbalové naděje pořádány kempy, na kterých se setkávají nejlepší hráčky z českých nebo dokonce i evropských palubovek. Kdo je nominován do tohoto elitního výběru, figuruje i mezi kandidáty o reprezentační dres. Kdyby existoval žebříček míst, odkud do těchto výběrů mladé hráčky míří, asi by byl Bělohrad hodně vysoko a zřejmě by figuroval jen ve společnosti basketbalových bašt. A to díky trojici mladých basketbalistek. Anetu Finkovou a Elišku Linhartovou jsme si již představili. Nejmladší z nich, sympatická **Charlotte Velichová**, ochotně odpovídala na pár otázek.

CO ROZHODLO O TVÉ VOLBĚ PRO BASKETBAL?

Protože basket hrála mamka, od malička jsem měla basket před očima a moc se mi líbil. Určitě mé nasměrování basketbalovým směrem má na svědomí i děda, protože on hrál basket také.

BASKETBALOVÉ ZÁKLADY MÁŠ TEDY OD MAMKY A DĚDY?

Nejdřív jsem začínala v Nové Pace, později jsem pak hrála v Jičíně. Nejvíce mě naučil trenér Richard Urban. On nás dokázal nadchnout pro tým a pod jeho vedením jsme vybojovaly i řadu medailí. Prostě „úžasný“ trenér.

PROČ NÁSLEDOVAL PŘESTUP DO HRADCE KRÁLOVÉ?

V Jičíně trenér Urban s trénováním skončil a už jsme ani nesestavily družstvo pro soutěž. V loňském roce jsem tedy přestoupila ke Lvicím Hradec Králové, ale teď od léta jsem již hráčkou BK LOKO Trutnov.

LETOS JSI BYLA VYBRÁNA DO EVROPSKÉHO KEMPU NADĚJÍ. JAKÉ MÁŠ DALŠÍ ÚSPĚCHY?

V pětidenním kempu jsme byly ve slovinšské Postojně. Vybrány sem byly nejlepší hráčky kategorie U15 z celé Evropy. Z naší republiky jsme tam byly jen dvě. Těch pět dní pro mě bylo obrovským přínosem a dalo nám to všem opravdu hodně.

Dále se Lvicemi Hradec jsme vyhrály M-ČR a s reprezentací jsme obsadily první místo na mezinárodním turnaji v Litvě. Na obou turnajích jsem byla vyhlášena nejlepší hráčkou.

JAK ČASTO TRÉNUJEŠ?

S týmem trénuji 3x týdně, mezitím mám přípravu v tělocvičně a o víkendu zápasy.

BUDEŠ TEDY NÁSLEDOVAT ANETU S ELIŠKOU DO TRUTNOVSKÉHO GYMLU?

Na rozhodnutí mám ještě čas. Teď mě čeká sezóna v Trutnově a poslední školní rok na základce, pak uvidím.

KDYŽ JSME U ŠKOLY, JAKÝ JE TVŮJ OBLÍBENÝ PŘEDMĚT?

Vždycky se těším na zeměpis a dějepis, moc nemusím matematiku s češtinou.

JAKÉ JINÉ SPORTY MÁŠ RÁDA?

Baví mě lyžování, plavání a občas si zahrají tenis, ale cizí mi není snad žádný sport.

CO MIMOSPORTOVNÍ KONÍČEK, JAKOU POSLOUCHÁŠ HUDBU, OBLÍBENÝ FILM?

Poslední dobou jízda na skútru a hodně ráda vařím. Posloučám vše a film Láska a basketbal.

A OBLÍBENÉ JÍDLO?

Jednoznačně svíčková, ta mně zaručeně spraví náladu.

„To je pravda, když prohrály v Chomutově zápas, „Loty“ nebylo vůbec do řeči. Stavili jsme se na svíčkovou a pak už to bylo dobré,“ doplňuje táta Olda.

CHODÍTE SI S BRÁCHOU FANDIT NA ZÁPASY?

S Oliverem se vzájemně podporujeme na většinu důležitých zápasech. Fotbal sleduji od malička. Když tady táta trénoval místní klub, jezdila jsem s nimi už od kočárku.

Jinak s bráchou doma házíme na koš, hrajeme „1 na 1“ nebo „na dva dopady“.

A PORÁŽÍŠ HO?

Je to celkem vyrovnaný.

MÁŠ NĚJAKOU PŘEZDÍVKU A ZABĚHNUTÝ RITUÁL PŘED ZÁPASEM?

Přezdívku nemám, jen trenér Ríša na mě vždycky volal „malička“. Na rituály před zápasem nevěřím, ale neumím si představit, že bych nastoupila bez čelenky.

SPORTOVNÍ VZOR?

Oblíbeným hráčem je Stephen Curr z Golden State Warriors. Líbí se mi nejen jeho pojetí hry, ale i jeho sympatický přístup k životu, jednou bych ho chtěla vidět hrát jak se říká „na živo“.

A JAKÝ MÁŠ SPORTOVNÍ CÍL?

Udržet se v reprezentaci a bylo by skvělé jednou se basketem třeba i žít.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

repre ČR - vítěz turnaje

Historické fotky z Lázní Bělohradu

1

Bažantnice před rokem 1916

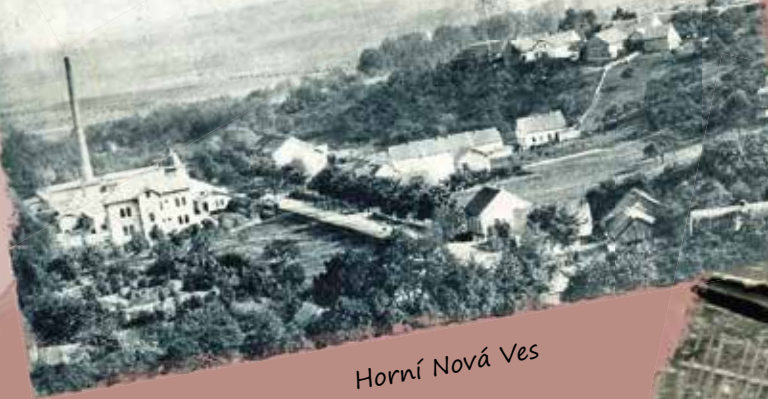
2

Městečko Pecka z hradu

3

Pozdrav z Nové Vsi Horní.

Horní Nová Ves

4

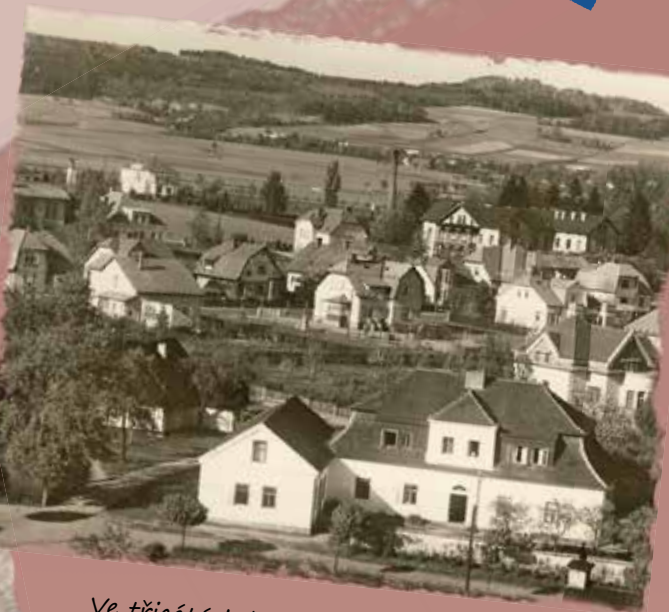
Horní Nová Ves čp. 90

7

Přes střechy ke kostelu.
50. léta minulého století

8

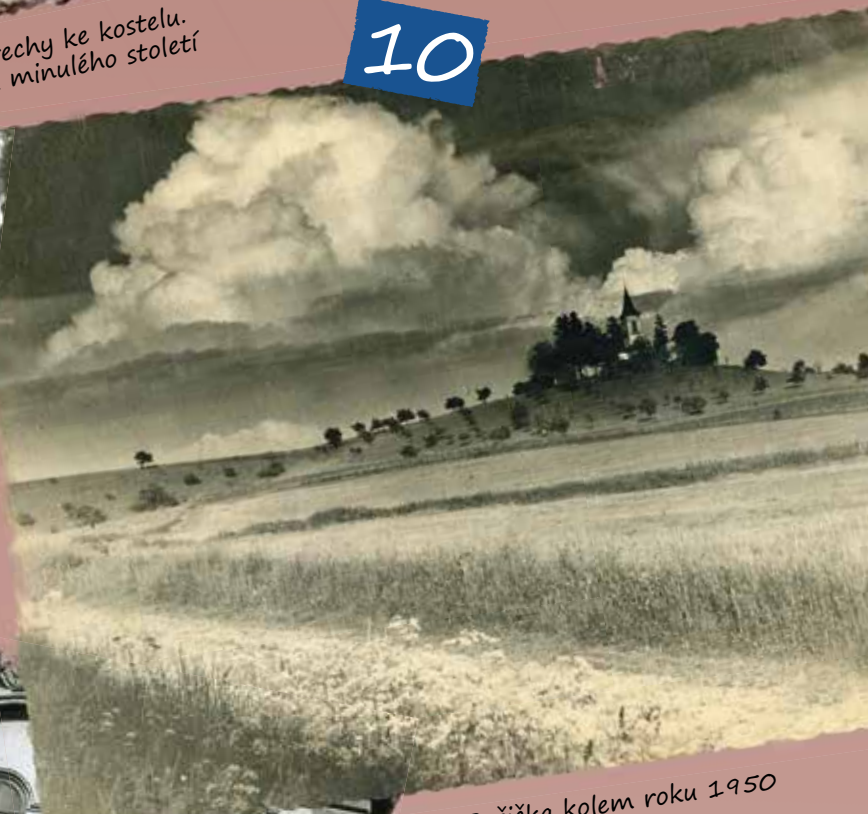
Ve třicátých letech minulého století zářila
učitelská čtvrť novotou. Dnes Husova ulice

9

Dnes již nestojící dům
v Dolní Nové Vsi čp. 41.
Stával mezi čp. 42 a 28

10

Byšička kolem roku 1950

11

Bělhradský zámek
porostlý břečtanem

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

0 8